

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 113/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť P. P., zastúpeného advokátkou Mgr. Katarínou Milanskou, Kozáčeka 146/13, Zvolen, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 237/2011 z 21. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2013 doručená sťažnosť P. P., (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „odporca v 3. rade“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 10 Co 237/2011 z 21. júna 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ bol v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Martin (ďalej aj „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 213/2010 účastníkom konania vystupujúcim v procesnom postavení žalovaného v 3. rade. V označenom súdnom konaní sa Sociálna poisťovňa (ďalej len „žalobkyňa“) žalobou podanou proti obchodnej spoločnosti ZŤS TEES, a. s. „v konkurze“, Čsl. armády 3/1697, Martin (ďalej len „ZŤS TEES, a. s.“ alebo „žalovaná v 1. rade“), V. H., správkyňa konkurznej podstaty ZŤS TEES, a. s. (ďalej len „žalovaná v 2. rade“), a sťažovateľovi domáhala určenia neplatnosti právneho úkonu – dohody na základe, ktorej bola sťažovateľovi vyplácaná náhrada za stratu na zárobku, a určenia výšky tejto náhrady.

Okresný súd Martin po tom, čo vec prerokoval, rozsudkom č. k. 7 C 213/2010-108 zo 14. apríla 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s opravným uznesením sp. zn. 7 C 213/2010 zo 17. mája 2011 rozhodol (i) o neplatnosti predmetnej dohody, (ii) určil výšku náhrady za stratu na zárobku, ktorá sťažovateľovi patrila k 31. decembru 2003, (iii) vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade konanie zastavil a (iv) účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov, ktoré im v konaní vznikli. Okresný súd svoje rozhodnutie v merite veci odôvodnil najmä s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka, § 195 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov v spojení s § 251 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

Rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním, ktoré odôvodnil s poukazom na § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, pričom poukázal na to, že krajský súd odvolanie, ktoré podal proti všetkým výrokom rozsudku okresného súdu, nepreskúmal vo vzťahu k výroku, ktorým tento súd zastavil konanie proti žalovaným v 1. a 2. rade, a jeho odvolanie prerokoval bez nariadenia pojednávania a bez účasti žalovaných v 1. a 2. rade. Sťažovateľ ďalej uviedol, že krajský súd vec nesprávne právne

posúdil a že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci. O dovolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Cdo 350/2012 zo 14. mája 2013 tak, že dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol.

Proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv odôvodňuje najmä s poukazom na nedostatočnosť jeho odôvodnenia a z toho vyplývajúcu ústavnú neudržateľnosť, pretože krajský súd sa neúplne vysporiadal s jeho tvrdeniami o ním namietanej neexistencii konkludentnej dohody o náhrade za stratu na zárobku, pretože bola vyplácaná v nižšej sume, aká mu prislúchala.

Sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením označených práv v sťažnosti okrem iného uvádza, že *«odôvodnenie napadnutého rozsudku, založené na konštatovaní, že „pokiaľ zo strany zodpovedného zamestnávateľa nasledovala výplata dávok po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Martin 11 C/219/95 zo dňa 20. 9. 1995 aj v období po 1. 10. 1995 stalo sa tak na základe tzv. nepísanej dohody, správne uvádza súd prvého stupňa, že sa jedná sa o tzv. konkludentnú zmluvu akceptovanú aj odporcom v 3. rade“, je nepreskúmateľné a ústavne nekonformné, nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, práve naopak, potvrdzuje skutočnosť, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľa... uvedenými v odvolaní...»*.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že *„rozhodnutie súdu prvého stupňa rovnako ako rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podstaty vzniku ako aj spôsobu výpočtu výšky nároku, keď pri výpočte sumy nároku je táto nezákonne znížená o sumu tzv. pravdepodobného zárobku sťažovateľa..., pričom týmto je svojvoľne súdom dôsledne popretý zákonný princíp objektívnej zodpovednosti zamestnávateľa za vznik pracovného úrazu, na ktorom je založený samotný nárok sťažovateľa na výplatu náhrady za stratu na zárobku z dôvodu choroby z povolania!“*.

Sťažovateľ tiež namieta, že postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť pred ním konať, čo v sťažnosti odôvodňuje tým, že krajský súd o jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa P. P. na súdnu ochranu, podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces a účinný prostriedok nápravy podľa Čl. 6 ods. 1 a Čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... Rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 10 Co/237/2011 zo dňa 21. 06. 2012 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 10 Co/237/2011 zo dňa 21. 06. 2012 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd Žilina je povinný uhradiť sťažovateľovi, trovy konania...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok

porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09).

V nadväznosti na namietané porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Na základe takto vymedzených východísk ústavnoprávneho prieskumu a v rozsahu sťažovateľom nastolených námietok ústavný súd pristúpil k preskúmaniu rozsudku krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na jeho odôvodnenie. Krajský súd po tom, ako v úvodnej časti odôvodnenia rekapituloval podstatné časti rozsudku okresného súdu a argumentáciu účastníkov konania, následne v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

«Pokiaľ zo strany zodpovedného zamestnávateľa nasledovala výplata dávok po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Martin 11 C/219/95 zo dňa 20. 9. 1995 aj v období po 1. 10. 1995 (teda do budúcnosti) stalo sa tak na základe tzv. nepísanej dohody, správne uvádza súd prvého stupňa, že sa jedná sa o tzv. konkludentnú zmluvu akceptovanú

aj odporcom v 3.rade. Uvedená dohoda aj za situácie, že nebola vyhotovená v písomnej forme by mohla byť akceptovateľná zo strany navrhovateľa aj ku dňu 31. 12. 2003 avšak iba za situácie, keby podľa tejto dohody bolo vyplácané peňažné plnenie odporcovi v 3. rade v zákonom stanovenej výške.

Podľa § 201 ods. 1 Zákonníka práce v účinnom znení k 31. 12. 2003 náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity sa poskytne zamestnancovi v takej sume, aby spolu s jeho zárobkom po pracovnom úraze alebo po zistení choroby z povolania s pripočítaním prípadného invalidného dôchodku alebo čiastočného invalidného dôchodku poskytovaného z tohto istého dôvodu sa rovnala jeho priemernému zárobku pred vznikom škody. Pričom sa neprihliada na zárobok zamestnanca, ktorý dosiahol zvýšeným pracovným úsilím.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo..., že priemerný hrubý mesačný zárobok odporcu v 3. rade pred vznikom škody bol 5.876 Sk.

Podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 320/1993 Z. z. o úprave náhrady za stratu zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania (ďalej len „náhrada za stratu na zárobku“), ktorá patrí pracovníkovi podľa osobitných predpisov (odkaz na § 193 a § 195 Zákonníka práce) sa vzhľadom na zmeny vo vývoji mzdovej úrovni upravuje tak, že priemerný hrubý zárobok rozhodný pre výpočet tejto náhrady sa zvyšuje o určené percentá. Podľa označeného ustanovenia došlo k valorizácii uvedenej náhrady podľa § 1 ods. 1 písm. c) vo výške 5 % za prvý polrok 1991, písm. d) vo výške 17 % za druhý polrok 1991, písm. e) 7 % za každý kalendárny štvrtrok roka 1992, f) 5,5 % za každý kalendárny štvrtrok trištvrte roka 1993, t. j. v roku 1993 tretí kvartál 16,5 %, v roku 1993 štvrtý kvartál 4,9 %. V ďalšom období v súlade s ustanovením § 1 ods. 2 Zákona č. 320/1993 Z. z. v spojení s § 1 ods. 1 písm. g) zodpovedala valorizácia v roku 1994 19,6 %, 1995 15,2 %, 1996 13,3 %, 1997 13,1 %, 1998 9,6 %, 1999 7,2 %, 2000 6,5 %, 2001 8,2 %, 2002 9,3 %. Spolu vo finančnom vyjadrení celková valorizácia od rozhodného obdobia, teda od roku 1991 vrátane roku 2002 zodpovedá 10.349 Sk, pripočítajúc priemerný zárobok 5.968 = valorizovaný zárobok je 16.370 Sk. Bezpochyby odporca v 3. rade poberal čiastočný invalidný dôchodok v sume 5.007 Sk, okrem invalidného dôchodku iný príjem nemal.

Nepracoval, bol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie a túto okolnosť i samotný odporca v 3. rade potvrdil.

Podľa § 2 ods. 1 písm. c) Zákona č. 90/1996 Z. z. výška minimálnej mzdy je 75 % súm uvedených v písmenách a) b), ak ide o zamestnanca, ktorý je požívateľom čiastočného invalidného dôchodku, a o mladistvého zamestnanca staršieho ako 16 rokov, pritom podľa § 2 ods. 1 písm. b) označeného právneho predpisu výška minimálnej mzdy je za mesiac 5.570 Sk pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou. Podľa označeného ustanovenia zákona aj za situácie, žeby popri čiastočnom invalidnom dôchodku odporca v 3. rade pracoval, jeho výška mzdy by mala zodpovedať 75 % zo sumy 5.570 Sk, takže ak by odporca v 3. rade bol zamestnaný, popri čiastočnom invalidnom dôchodku minimálne by mohol dosiahnuť mzdu 75 % zo sumy 5.570 Sk, čo zodpovedá sume 4.560 Sk. Uvedenú sumu bolo potrebné odpočítať, pretože iba všeobecná okolnosť, že odporca je zaradený v evidencii uchádzačov o zamestnanie a nepracuje, nemožno považovať za stratu a zohľadňovať pri stanovení výšky náhrady v jeho prospech, pretože všeobecne skutočnosť neuplatnenie sa na trhu práce nie je iba samo o sebe dôvodom na zohľadnenie pri vyčíslení náhrady straty na zárobku. Ak poškodený zamestnanec (odporca v 3. rade) sa nemôže zamestnať v inom zamestnaní, ktoré by zodpovedalo jeho chorobou z povolania zníženej pracovnej neschopnosti len pre nedostatok pracovných miest, nemožno na túto okolnosť z hľadiska odškodnenia choroby z povolania prihliadnuť, nakoľko nie je v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania ale situáciou na trhu práce. Nedostatok vhodných pracovných príležitostí je objektívnou okolnosťou a postihuje všetkých zamestnancov bez ohľadu na to, či ich pracovná spôsobilosť bola znížená chorobou z povolania, alebo z iných príčin. Preto z dôvodu zodpovednosti za škodu pri chorobe z povolania nemôže byť zamestnancovi nahradená ujma spočívajúca v tom, že tento zamestnanec nemôže pre nedostatok vhodných pracovných miest mať príjem zvláštnej zárobkovej činnosti. V konečnom dôsledku odvolateľ v odvolaní nepoukazoval na to a nevznášal odvolací dôvod, že sa nemohol zamestnať v bezprostrednej súvislosti s chorobou z povolania v pracovnej pozícii.» Z týchto dôvodov krajský súd rozhodol o potvrdení rozsudku okresného súdu v rozsahu napadnutom odvolaním.

Námietka sťažovateľa, ktorou napáda časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, kde tento súd konštatoval správnosť právneho názoru okresného súdu o existencii konkludentnej dohody o výplate náhrady za stratu na zárobku, je za situácie, ak krajský súd následne právne posúdil túto dohodu pre jej rozpor so zákonom ako neplatnú, z ústavnoprávneho hľadiska neopodstatnená. Aj vzhľadom na ďalšie závery krajského súdu – nezákonnosť výšky prijatých plnení sťažovateľom po 31. decembri 2003 – je totiž zrejmé, že by táto argumentácia sťažovateľa nevedla k zmene právneho názoru krajského súdu v otázke opodstatnenosti sťažovateľom nárokovanej výšky náhrady za stratu na zárobku, a tak ani k zmene rozhodnutia v merite veci. Z uvedeného potom možno urobiť záver, že touto argumentáciou sťažovateľ namieta taký dôvod, ktorý primárne nevedol k jeho neúspechu v spore a ktorý sa do ťažiskového dôvodu napadnutého rozhodnutia nepreniesol.

Za neopodstatnenú ďalej považoval ústavný súd aj s tým súvisiacu argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd porušil ním označené práva, keď osobitne nereagoval na jeho námietku o neexistencii konkludentnej dohody o výške výplaty náhrady za stratu na zárobku, keďže táto argumentácia sťažovateľa z pohľadu meritórnych zistení krajského súdu nemala podstatný význam.

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, v rámci ktorej sťažovateľ namieta nesprávnosť právnych záverov krajského súdu v otázke podstaty vzniku a spôsobu výpočtu výšky nároku náhrady za stratu na zárobku, ústavný súd uvádza, že táto námietka je výlučne výrazom odlišného právneho hodnotenia zisteného skutkového stavu a sťažovateľ v rámci tejto námietky iba polemizuje s výkladom relevantných právnych noriem, na základe ktorých krajský súd rozhodoval, navyše bez toho, aby aj bližšie ozrejmil ako sa ním uvádzaný výklad relevantných právnych noriem dotýka porušenia ním označených práv. Odlišné právne hodnotenie skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja účastníci konania, ktorí majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú situáciu. Súd, ktorý rozhoduje spor účastníkov konania, pri rozhodnutí v prospech jedného z účastníkov rozhodne v zásade aj v súlade s právnym názorom úspešného účastníka, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešného účastníka. Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uvádza v sťažnosti, sú podľa názoru ústavného

súdu výrazom výlučne jeho odlišného právneho názoru na predmet sporu. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia tak nijako neindikujú také pochybenia v postupe krajského súdu v namietanom konaní a v jeho rozsudku, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd nemôže prisvedčiť ani tej námietke sťažovateľa, ktorou napáda postup krajského súdu, ktorým rozhodol o jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu bez nariadenia pojednávania. V súvislosti s uvedenou námietkou ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti z ústavnoprávne relevantného hľadiska náležitým spôsobom neozrejmil vzťah medzi označeným rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením jeho práv. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v tomto smere ani nevedol, ktoré na vec sa vzťahujúce procesné normy alebo ústavnoprávne princípy mali byť namietaným rozsudkom krajského súdu porušené a ako sa toto porušenie následne malo premietnuť do porušenia ním označených práv. Sťažovateľovi sa tak ani touto argumentáciou nepodarilo preukázať príčinnú súvislosť medzi označeným postupom krajského súdu a namietaným porušením jeho práv.

Na základe týchto skutočností ústavný súd konštatuje, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol argumentáciu, ktorá dostatočným spôsobom objasňuje skutkový a právny základ napadnutého rozhodnutia, a preto nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Ústavný súd, opierajúc sa o uvedené, vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dospel k záveru, že krajský súd vo veci sťažovateľa rozhodol tak, že nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení sťažovateľom označených práv,

a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti taktiež navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo aj k porušeniu jeho práva podľa čl. 13 dohovoru.

Podľa ústavného súdu nemá táto časť petitu oporu v argumentoch a tvrdeniach, ktoré by preukázali opodstatnenosť tvrdenia sťažovateľa o porušení jeho práva podľa čl. 13 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že krajský súd v napadnutom rozsudku zaujal právny názor odlišný od očakávania sťažovateľa, ešte sama osebe nemôže znamenať porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru (m. m. III. ÚS 524/2011).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd navyše konštatuje, že sťažovateľ v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu svoju sťažnosť nijako neodôvodnil.

Vzhľadom na to, ako aj so zreteľom na právne zastúpenie sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (m. m. IV. ÚS 72/2012).

Keďže ústavný súd nezistil možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označených práv a sťažnosť bola z už uvedených dôvodov odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a priznania náhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2014